

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXII. ročník

číslo 2/únor 2016

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.08	společné čtení (<i>J. A. Komenský – Labyrint světa...</i>)
	17.30	ukulele – lekce pro začátečníky
	18.30	mládež
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	19.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>) Křesťanština (<i>až od dubna 2016</i>)
Pátek	14.30	ukulele – lekce pro začátečníky
	15.30	mladší dorost
	15.30	biblická hodina pro maminky s dětmi
	17.00	starší dorost
	23.00	noční modlitební stráž („Ambasáda Boží“, v ruštině)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

STARŠOVSTVO

ZE STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo při své 762. schůzi dne 8. 2. 2016 a jmenovalo **komisi pro výběr zhotovitele sborového zázemí** v následující sestavě: *Tomáš Fendrych* (stavební dozor, předseda komise) * *David Vávra* (projektant) * *Tomáš Bedrník* (investor) * *Dušan Bruncko* (investor) * *Wieslav Kubica*; *Jaromír Křivohlavý*; *Ladislav Matkovský*.

Staršovstvo pověřilo komisi následujícími úkoly: 1. určit způsob výběru zhotovitele; 2. stanovit požadavky na obsah nabídky; 3. stanovit kritéria výběru a určit jejich váhu; 4. upřesnit rozsah zakázky; 5. posoudit úplnost podkladů pro zadání stavby; 6. rozeslat výzvu a přijímat nabídky od zájemců; 7. vybrat z nabídek tu nejvhodnější k realizaci stavby. Komise může zahájit výběrové řízení na zhotovitele stavby. Na stavbu je zajištěno *financování do maximální výše 5 milionů Kč*.

Staršovstvo dále jednomyslně zvolilo *Ivu Jungwirthovou* jako náhradnici do **Dozorčí rady Střediska celostátních služeb Diakonie ČCE**. Slib členů DR proběhne při bohoslužbách 21. 2.

V neděli 14. 2. se koná celocírkevní **sbírka na podporu evangelických periodik** (Nota Nebe apod.).

Po bohoslužbách dne 3. 4. 2016 proběhne každoroční **sborové shromáždění**.

Provozovatel restaurace vedle kostela nás požádal o **uskladnění stolů** po dobu cca. jednoho týdne. Sousedskou výpomoc rádi poskytneme, ale s tím, že za majetek složený na zahradě neručíme.

jad

Z KALENDÁŘE

- 21. 2. neděle, Jaroslav F. Pechar (čtení Kolosy, Ko 1,1–12), VP, služba Iva Jungwirthová
- 28. 2., neděle, Aleš Drápal (čtení Tesselonika, Sk 17,1–13), služba Marta Drápalová
- 6. 3., neděle, Jaroslav F. Pechar, rodinné bohoslužby (čtení Timoteus, Sk 15,36–16,5), služba Marie Procházková
- 13. 3., neděle, Jaroslav F. Pechar, (čtení Titus, Tt 1,1–9), služba Milada Borovská
- 14. 3., pondělí 18.30, schůze staršovstva

NAD PÍSMEM

Mt 5,1–16 + „Povolání hlásat mocné skutky Páně“

Milí bratři a sestry,

letošní heslo světového dne modliteb hovoří o Božím lidu. Hovoří o nás. O tom, co jsme, jací jsme a hlavně, jací bychom měli být. Jsme povolání hlásat mocné skutky Páně. To je první a nejdůležitější úkol Božího lidu. Jenže kudy do toho? Jak na to? Jak tomuto světu hlásat všechny ty krásné věci, které Bůh pro lidi připravil?

Jak pravil kdosi: Je potřeba tomuto světu zvěstovat evangelium, svědčit o Kristu, kázat Slovo Boží – a když už to nepůjde jinak, tak holt použít i slova...

Jistě, je to bonmot, ale skrývá v sobě pravdivé jádro. Svět se v první řadě dívá na to, jak žijeme; ne na to, co říkáme. Jsme solí země? Svítí naše světlo před lidmi? Vidí svět naše dobré skutky? To jsou otázky, které by se měly objevit na první místě, když přemýšlíme o tom, jestli jsme v tom hlásání mocných skutků Páně věrní. Na prvním místě se musí objevit otázka, jak se ty mocné skutky Páně projevují v našich životech.

Abychom dnes zase o něco lépe porozuměli tomu, co to znamená být Ježíšův učedník, přemýšlejme nad kázáním samotného Pána Ježíše, jak jsme ho slyšeli z Evangelia. Jen si tu scénu představme a představme si sami sebe, jak tam stojíme a posloucháme.

Pán Ježíš sedí na nějakém kameni na svahu hory, okolo úplně vpředu jsou jeho učedníci... Ti, kteří s Ježíšem chodí již velice dlouho, ti kteří opustili všechno, co doposud měli. Stalo se s nimi něco, co se s jinými nestalo... Dál jsou zástupy, které si přišly prostě poslechnout zajímavého člověka, který prý dokonce uzdraví jejich nemocné, ale to je tak všechno. Jenže když se koukají na Ježíše, tak vidí i jeho učedníky. Vidí, že okolo Ježíše jsou lidé, kteří ho berou tak nějak vážněji, než oni. A už tady bychom i my sami mohli být trochu znepokojeni. Kde jsme my? Jsme v tom vnějším kruhu zvědavců a zájemců o nazaretského proroka, nebo ve vnitřním kruhu učedníků Syna Božího?

Pán Ježíš se tak rozhlédne kolem sebe. Okolo něj stojí jeho učedníci. Ti, kteří se mu snaží porozumět a následovat ho. A o kus dál stojí zástupy lidu. Za tímto lidem půjdou právě jeho učedníci. Za tímto lidem, který mu tu a tam zvědavě naslouchá, ale nebere ho úplně vážně. Lidé, kteří jsou rádi, když jim někdo pomůže ve chvíli nemoci či hladu, ale kteří se nehodlají vzdát ničeho ze svého pohodlí a zajištěnosti, lidé, kteří budou nenávidět a pronásledo-

vat jeho učedníky pokaždé, když budou poctivě hlásat jeho vůli. Ježíš ví, že jeho zvěst je nepohodlná, protože lidem jejich pohodlí a zajištěnost bere. A když toto vidí, když vidí ty, kteří se pro něj vzdali majetku, společenského postavení, jistoty a bezpečí plně spíše a pevně střechy nad hlavou, tak tehdy lidu, který se okolo nich shromáždil, ale hlavně samotným učedníkům, řekne slova o tom, že těmto lidem, kteří nemají nic, je či bude „blaze“.

Je to podivná řeč. Když se zamyslíme nad tím, kdy je nám blaze, tak to určitě nebudou okamžiky hladu, žízně, pláče či pronásledování. Je to divné; proč to tedy Ježíš říká? Copak by to nemělo být naopak?! Blaze těm, kterým nic nechybí. Blažení jsou ti, kteří mají plné břicho, blažení jsou ti, kterým nic nechybí ke spokojenosti. Jenže Ježíš to opravdu říká právě naopak. Není to tak, že by se nějak spletl. Pochopme, že tím Pán Ježíš míní zhruba tolik: „Podívej, člověče, já vím něco, co ty ještě nevíš, ale až ty to pochopíš, to budeš teprve koukat!“ ...

Když pro sebe přijmeme Ježíšovo „blaze vám“, pak to má jen ten smysl, že mu věříme. Žádnou jinou záruku toho, že to s námi dobře dopadne, nemáme. Když tak pročítáme všechna ta Ježíšova blahoslavenství, pak je potřeba mít stále na paměti tuto zásadní věc: Pán Ježíš ví víc, než my. Lépe než my ví, co je dobré a co by nám uškodilo. Po nás chce, abychom mu věřili.

Říká, že když mu budeme věřit, tak to dopadne dobře. Jsme blažení, i když o tom ještě nevíme. Když mu věřit nechceme, musíme se holt zařítit nějak podle svého. Buď mu věříme, a pak se můžeme přestat klepat strachy, co bude zítra a co bude za týden, anebo mu nevěříme, a pak nám nezbyvá nic jiného, než spoléhání na sebe samé.

Jednotlivá blahoslavenství jsou psána stejnou strukturou: Blahoslavení tací a tací, protože oni budou to a to. První blahoslavenství je jiné: *Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské.* Tady je přítomný čas! Tito chudí duchem mají království Boží jisté. Mají ho už teď a nikdo a nic je o ně nemůže připravit. To všechno, co zaslubují ostatní blahoslavenství, to je vlastně tak nějak již obsaženo v zaslíbení toho prvního: Vždyť v království Božím budou potěšeni zarmoucení, nasyceni hladoví, tam budeme nazváni syny Božími a sami uvidíme Boha... To všechno je už tak nějak obsaženo ve slovech: „Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské.“

Jestliže jsou ale všechna blahoslavenství skrytě obsažena v tom prvním, vyplývá z toho ovšem ještě jedna důležitá věc. Nejen to první, ale všechna blahoslavenství mají pak také něco společného s nebeským královstvím. Nebeské království čekáme v budoucnosti, ale Pán Ježíš řekl, že království

Boží už je také mezi námi. Už tady v tomto světě by mělo být vidět, že Ježíšovi učedníci jsou spokojení, šťastní, blažení.

Možná to je to hlavní, co dlužíme tomuto světu jako svědectví o Pánu Ježíši – svědectví vlastním životem, že bereme vážně Ježíšova blahoslavenství. Že je na nás poznat, jak jsme spokojení, přátelští, usměvaví, klidní – i když prožíváme věci podle vší logiky neradostné. Někdo jiný by se možná děsil a trápil, ale my věříme, že naše už je království nebeské. Jsme spolu s učedníky „chudí v duchu“, tedy nespolehneme na jistoty tohoto světa, ale na slova Pána Ježíše.

Nevěřící se možná děsí, když vidí důvody k pláči, když vidí hlad a žízeň či pronásledování a nespravedlnost. Jistě není nic hezkého na pláči, hladu, žízni, pronásledování či nespravedlnosti! V takovou chvíli ale svět potřebuje svědectví o Pánu Ježíši. Ne slova. Potřebuje vidět církev. Potřebuje vidět ty učedníky, kteří stáli okolo svého Mistra. Učedníky, kteří jsou tiší, milosrdní a čistého srdce a do tohoto světa přinášejí pokoj. Neděsí se toho, čeho se děsí svět.

Když se rozpadal slavný Řím pod náporom nejrůznějších Vandalů, Hunů, Gótů a kdo ví jakých jiných národů, tak církevní otec Augustin napsal knihu „O obci Boží“ a ukazoval, že křesťan má důvěřovat Bohu a i v nejisté době má být živým svědectvím o Boží lásce.

Když se v době třicetileté války hroutily jistoty v Čechách, napsal Jan Amos Komenský Labyrint světa a ráj srdce a ukazoval, že v Kristu je pokoj a mír a že na křesťanech je tento pokoj a mír vidět.

Jestliže dnes máme pocit, že civilizace končí, kdo jiný než my by měl být svědectvím tomuto světu o tom, že království Boží je zde, mezi námi? Musíme to být právě my, kdo tomuto zmatenému světu na svých vlastních životech budeme ukazovat, že jsme od Krista přijali radostný pokoj. Děj se co děj, tak svět je přece v dobrých Božích rukou. Na Boží ruku je možno se spolehnout, i když se lidské jistoty hroutí. Tento svět nezachrání žádná lidská síla, ale bude to další mocný skutek Páně; a na nás je, abychom tyto mocné skutky Páně hlásali.

Už víme jak – tak, že sami budeme tiší, milosrdní a s čistým srdcem budeme v tomto světě působit pokoj. Tak, že budeme potěšovat plačící, pomáhat těm, kdo touží po spravedlnosti, zastávat se těch, kdo jsou pronásledováni. Tím se do tohoto světa vnáší blaženost Božího království.

AMEN

Jaroslav F. Pechar

Ekumenické bohoslužby v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů, leden 2016

EKUMENICKÁ SETKÁNÍ

V této Bráně se dočtete o několika ekumenických setkáních, která se pravidelně konají na začátku roku; k některým jsme se připojili, resp. připojíme. Vítejte možnost být spolu s křesťany z jiných církví, poznat prostředí, ve kterém žijí, seznámit se i se situací křesťanů ve státech, které to které setkání připravují.

První týden v roce patří **Aliančnímu týdnu modliteb**. Jeho počátky sahají do poloviny 19. století, a tak patří mezi nejstarší ekumenické iniciativy vůbec.

Druhou lednovou akcí je již tradiční **Týden modliteb za jednotu křesťanů**, ke kterému se připojují křesťané z celého světa.

První pátek v březnu – **Světový den modliteb** – celosvětové hnutí křesťanských žen mnoha tradic, které vzniklo v r. 1887 v USA, od roku 1927 pojmenováno Světový den modliteb; československé ženy se připojily v r. 1983. Na setkání jsou zvány ženy, muži i děti.

pozvánku husitské farářky Jindřišky Buttové najdete na straně 16

Připojili jsme se také k **Národnímu týdnu manželství**, což není akce modlitební ani ekumenická, ale může se jí stát. V době, kdy manželství ztrácí svou prestiž, vítáme každou možnost je podpořit.

Týden modliteb za jednotu křesťanů

25. ledna 2016 jsme se připojili k modlitebním shromážděním v rámci **Týdne modliteb za jednotu křesťanů**. V malé skupině jsme se spolu se sestrami

z Církve československé husitské zamýšleli v apsidě našeho kostela nad texty připravenými křesťany z Lotyšska.

Téma **Povolání hlásat mocné skutky Páně** (z 1. listu Petrova 2,9) bylo i textem kázání našeho faráře Jaroslava F. Pechara, uvedeného výše.

Týden manželství

SPOLU, NEBO VEDLE SEBE

11. února 2016 se konala v našem kostele za hojně účasti posluchačů beseda s manželi Paedr. **Drahomírou Blažkovou**, psychoterapeutkou a speciální pedagožkou a mjr. Mgr. **Janem Blažkem**, vojenským kaplanem.

z prezentace manželů Blažkových:
NAPLŇOVÁNÍ POTŘEB ŽENY A MUŽE

Žena potřebuje

- ♥ Aby muž o ni pečoval a s něžností se o ni staral
- ♥ Prostor k rozhovoru
- ♥ Otevřenost a poctivost
- ♥ Aby muž převzal odpovědnost za finanční zajištění rodiny
- ♥ Aby muž byl dobrým otcem, odevzdaným své rodině

Muž potřebuje

- ♥ Nalézt v ženě kamaráda, společníka a partnera
- ♥ Mít vedle sebe příjemnou a krásnou ženu
- ♥ Sexuální naplnění
- ♥ Obdiv a úctu od ženy
- ♥ Aby žena vytvářela příjemný a pěkný domov

ČEČENSKÁ RODINA

Následující článek Marie Jelínkové by měl časově předcházet reportáži Markéty Trojanové o lednové návštěvě „... v pokoji je příjemně teplo“, uveřejněnou v lednové Bráně.

V prosinci 2015 proběhla v našem sboru neformální sbírka na čečenskou rodinu s pěti malými dětmi, která z pobytových důvodů nemůže pracovat. Pro mě nečekaně se podařilo vybrat přes 30.000 Kč a sešlo se mnoho krásných dáreků pro děti. Když manžel peníze i dárky rodině odvezl, přišel do bytu, kde byla zima, nastydlé děti a rodina byla bez možnosti uvařit teplé jídlo či zatopit. Z níže přiloženého (do srozumitelné češtiny převedeného) poděkování je patrné, co za darované peníze rodina pořídila. Dík všem, kteří přispěli!!!

Dobrý den, chtěla jsem Vám poděkovat za to, že jste nám udělali velkou radost; jak mně, tak našim dětem, kterým radost dávat nezvládám. Děti říkaly, že tak krásný stromeček a dárky nikdy neměly. A za peníze vám moc děkuji. Od pátku jsem vůbec nevařila – nefungoval nám vařič. Díky vám a díky Bohu dnes koupíme sporák a dětem do pokoje koberce a dřevo na topení. Některé děti jsou z té zimy u nás nemocné; až budou zdravé, pošleme vám fotky. Moc vám děkuji za všechno. Se srdečným pozdravem *Fatima.*

REKORDNÍ VÝPRAVA

malého dorostu

Ve dnech 15. 1. a 16. 1. se vypravilo 17 dětí, 2 vedoucí a 2 praktikanti (*Tom Plhák a Kuba Odlas*) na svou Rekordní výpravu.

První část výpravy probíhala v zázemí – výcvikem: Jak vysokou věž umíte postavit z ruliček od toaletního papíru a lepicí pásky? Nebo ze špaget a marshmallow? A co takhle mluvit se špejlí mezi zuby? Děti si vyzkoušely ledacos a vše úspěšně zvládly. Ani naše mozkové buňky nezahálely.

Duchovní program se točil kolem rekordů Bible a rekordů v Bibli: „*Který biblický praotec měl nejvíce synů? Kdo dokázal zvítězit nad co největším počtem protivníků s co nejmenší armádou?*“ Takové otázky se na děti sypaly ze

všech stran, ale i to zdolaly úspěšně. A my? Jaké máme hřivny, v čem můžeme být my rekordní? Jak naložíme se svými dary, jimiž nás Hospodin obdařil? Toto téma nás provázelo celou výpravou.

Nakonec – večerní klání v biblickém A-Z kvizu – i s tím si děti hravě poradily.

Další den jsme vyrazili do Pelhřimova do Muzea rekordů a kuriozit, kde děti mohly obdivovat různá „nej“. Největší čepice, pyžamo, spacák, papírový tank, nejdelší pletená šála, kuriózní lžičky, hudební nástroje ze sirek, kamene, skla... a mnoho, mnoho dalšího. Po krátkém výletu a užívání si zimních radovánek jsme se vtěsnali do pohodlného autobusu a vyrazili ku Praze. Myslím, že si děti výpravu náležitě užily, a děkuji Pánu Bohu za krásný společný čas.

za malý dorost Adéla Bedrníková

BRANÍ XOBĚ VII.

uvádí Kiki Plháková

- 1) tradiční úvodní znělka – **JFP**
- 2) **Babinec**: čarodějnický slet
- 3) upoutávka na přednášku o Mexiku (promítání) – **Jana Škubalová**
- 4) Hledání ztracené paměti – **Hanička a Zdiša**
- 5) tři písničky – **Eva Pincová**
- 6) ukázka z vlastní prózy – **Aleš Hoznauer**
- 7) písničky – **Mikuláš Fantys**

- 8) „Kdo to byl?“
představení tří historických osob – **Jiří Čujan st.** Spolu s ním hrají **Michal Mazný** a **Lýdie Žilková**. Otázky a vyhodnocení soutěže – vítězka: **Dagmar Evaldová**

ALEŠ HOZNAUER: ÚRYVEK Z VLASTNÍ POVÍDKY „ÚLOMKY POMÍJEJÍCÍHO ČASU“

Kdy jindy se nerušeně oddat vzpomínkám, než na cestě autem, kdy čas uplývá v souběhu s tempem jízdy, na niž se řidič musí plně soustředit. Zároveň se však může ohlédnout zpět a vydat se hluboko do nitra času uplynulého, na pouť za úlomký minulosti.

Ty úlomký z řas všech komtes a víl už odnesl čas, ten pán našich chvíl...
Hynek si za jízdy tiše pobrukoval úryvek z písničky, kterou nedávno složil.

A s pohledem upřeným kupředu se mu zdálo, že v dálce ten mihotavý záblesk chvíl, ztracených v nenavratitelném proudu času, najednou zahlédl. Znovu se pohroužil do žhoucího magmatu vzpomínek, vyvěrajících jako horký pramen, jako žhavá láva na povrch jeho mysli. A ty vzpomínky se navzájem prolínaly a souvisely jedna s druhou...

Nedělní ráno na počátku Adventu; v modlitebně se skloněnou hlavou nehybně stojí pár starších lidí a několik vojáků. A mezi nimi, na kraji jedné řady lavic, i Hynek; Iva za ním tentokrát nepřijela. Farář pomalu a naléhavě odříkává slova modlitby a Hynek jí naslouchá soustředěně a usebraně.

Pak se v sále rozhostilo velebné ticho a Hynka prostoupil pocit neskonaleho smutku z odloučení a ze zdánlivě nekonečného času, který mu do konce vojny ještě zbývá. Zvedl hlavu a za okny, pokrytými křehkými mrazivými květy, spatřil vztyčené holé ruce javoru, pod rouškou jinovatky strnule zepjaté vzhůru k nebi.

Podobně jako ty holé stromy si Hynek připadal v polovině února, kdy si na farářovo naléhání konečně dodal odvahy a přijal jeho nabídku na převlečení do civilu a odjezdu načerno domů za Ivou. Už když na chodbě věšel uniformu na ramínko do skříně, připadal si jako vyděděnec. Teď se sice ještě nachází v hájemství fary, ve výsostném a jakoby zvnějšku nedotknutelném prostoru, ale co až vyjde ven na ulici...! Co si on, věčný smolař, počne bez občanky, tudíž zcela bezprizorní v místě, kde slouží a kde ho všichni znají...? Naštěstí k nádraží to bylo jen asi dvě stě padesát metrů. Ale při své první cestě za kratičkou svobodou si Hynek připadal jako císař, jenž ví, že nahý skutečně je. Ten naprostý nezvyk pohybovat se tu v civilu! V uniformě si připadal daleko bezpečněji; jako nějaké chráněné zvíře. Ale teď si farní dveře, svou zlatou klec, svémocně otevřel a vpadl do lidské džungle vůkol. Nehleděl napravo ani nalevo a s mírně sklopeným zrakem kvapně kráčel nahoru k nádraží. Snad pro-

bůh nepotká žádného lampasáka... Až v prostoru nástupní haly se kapku uklidnil. A když zalezl do kupé vagónu, byl už skoro úplně klidný.

Zjara se v Praze konal další sjezd komunistické strany; větší monstrakce za socialismu nebylo. A *Pakult*, sjezdový palác, stál na pankrácké pláni hned v sousedství jejich vyšehradského bytu. Když se Hynek s Ivou večer vraceli z návštěvy u jeho nusecké babičky domů, zjistili, že přímou cestou se tam nedostanou. Neprojdou, neboť všechny ulice byly obšancovány příslušníky Veřejné bezpečnosti, kteří v čase, kdy papaláší po úspěšném jednání už spokojeně pochrochtávali ve svých hotelech, či se v soukromém baru veselili s děvkami, vždy ve dvojicích hlídkovali na rohu, aby v noci k Paláci

kultury neproklouzla ani myš.

Hynka se v tu chvíli zmocnila hrůza. Co kdyby ho policajti legitimovali zrovna tady a teď, v době sjezdu...! Bez občanského průkazu by jako vojenský zběh dobře nedopadl. Dezerce a pokus o narušení sjezdu partaje.

Nakonec to vzali velkým obloukem přes náměstí Hrdinů a k domu dorazili z opačné podolské strany. A Hynek se modlil, aby fízlové nestáli i tam. Úleva po zapadnutí zámku dveří bytu neznala mezí; připadal si, jako by právě úspěšně překonal zátaras z drátů a ocitl se ve svobodném světě.

Slastně jako kočka se na dědečkově gauči přitulil k Ivě a toužil po tom, aby noc nikdy neskončila; chtěl si ten náhlý pocit bezpečí vychutnat co nejdéle.

JIRÍ ČUJAN STARŠÍ: JAK VZNIKLO „KDO TO BYL?“

Téma na letošní „Braník sobě“ mne napadlo koncem listopadu 2015. Základním pramenem byly Toulky českou minulostí, díl 3 a 4. Knihu anglické autorky o švédské Kristině Augustě jsem nedočel. Věnoval jsem se sestavě scénáře v okamžiku, „kdy jsem věděl, co jsem potřeboval“ – jako Komenský, nečekající v Heilbronně na promoc a navíc cestou domů nahlédající do Betlémské kaple v Praze. Později navázal na tradici Bible kralické a převezl tiskárnu do bezpečného exilu. Ten přestal být bezpečným jejím zničením a spálením spisů včetně latinsko-českého slovníku ve švédskopolské válce. Dalším důle-

žitým pramenem byla kniha Amedea Molnára a Noemi Rejchrtové „Komenský o sobě“, 1987, s hojnou přímou řečí a citáty, vhodnými k divadelnímu použití. Spory tří moravských obcí o místo narození jsem úmyslně vynechal, pouze zde v článku podtrhuji okolnost, že Komenští měli původně jiné jméno; to adjektivní získali jejich předkové, žijící ve vesničce Komňa. Emigrant Komenský bral Švédy ve střední Evropě jako osvoboditele, na rozdíl od Čechů domácích. Vydal se s mírovým posláním před obklíčené Lešno i k jednáním v Bredě v Holandsku. Se stavem dnešním by nebyl spokojen.

Ke kvízu dodávám, že s latinou a holandštinou pomohli bratr Dus a sestra Nývltová, organizačně Michal Mazný. Role Kristiny byla obsazena na druhý pokus. Komenský by jistě schválil Míše Mazné, že dala přednost kurzu matematiky před divadlem. Určení postavy Karla ze Žerotína (staršího) pokládám za nejtěžší otázku kvízu. Ale kdyby nebylo mecenáše studia, prvního zaměstnavatele a ochránce, nebylo by o čem psát. Vždyť z kolika, mnohdy nadaných – romských – dětí, jsou dnes kopáči a pomocní dělníci? Komenskému postačilo šest let intenzivního studia. 28. 3. 2016 uplyne 424 let od jeho narození.

Fotografie z vystoupení Hanničky & Zdíši a z vystoupení bratra Čujana najdete na obálce; s dalšími účinkujícím na shledanou v příštím čísle Brány.

MEXIKO

16. února jsme se s Janou Škubalovou přenesli do Mexika. Jana, spolu s dalšími 11 účastníky, tam strávila měsíc poznáváním a prací. Nejvíc se jí líbil desetidenní pobyt v odlehle vesnici El Triunfo, odkud to do nejbližšího města trvá po rozbité cestě tři hodiny. Lze se tam dostat i pěšky od kañonu Sumidero. Cestu s velikým převýšením zdolají odolní jedinci za 2 hodiny, ti ostatní (včetně Jany) s vypětím všech sil za tři až čtyři hodiny. Ve vesnici nelze používat mobil – není tam signál. Spojení s okolním světem zprostředkovává místní rozhlas, který hlásí všechny události a volá obyvatele vesnice, kterým někdo telefonuje na pevnou linku. Jana měla to štěstí, že bydlela v rodině, a tak mohla dobře poznat těžký život místních obyvatel. Kamenitá políčka

nedávají velkou úrodu. Ženy si přivydělávají vyšíváním – Jana přinesla barevně vyšité dečky, které jsme si mohli koupit.

Skupina se ujala práce, která pro ni byla připravena: výuka angličtiny a zájmové kroužky. Výuka angličtiny byla velice potřebná, ale 10 dní nestačilo ani na základy. Snaha naučit děti polku se nesečkala s velkým pochopením, ale otevřela dětem nové obzory. Obyvatelé vesnice jsou totiž buď presbyteriáni, nebo adventisté. Obě církve se shodují v tom, že tanec je něco pohanického. Zato scénka o podobenství o milosrdném Samaritánovi měla velký úspěch, a to hlavně díky adaptaci na místní situaci – hlavní roli hrál skutečný osel. Úspěšné byly i modlitby Taizé, které se Janě podařilo připravit s mládeží.

Jednalo se již o čtvrtý pobyt, který švýcarský farář Bernard Martin pořádá pro české skupiny. Bernard totiž působil v Mexiku coby misionář (a na Vsetíně pak také coby farář poté, co se tam oženil). Cílem pobytů je soužití s lidmi ve vesnici El Triunfo. Vzájemně se můžeme od sebe učit. V minulých letech týmy pracovaly na stavbě budov (např. zdravotní středisko, kulturní dům...). Při této poslední cestě pak šlo hlavně o to naučit místní něco nového, pozvednout jejich ducha a otevřít jim nové obzory.

RČ a JŠ

ASHISH Z NEPÁLU

Drazí přátelé z kostela ČCE Braník,

zdravím vás ve jménu našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Mám radost, že vám mohu napsat tento dopis a děkovat vám.

Díky Bohu jsem v pořádku a pokračuji ve studiu. Děkuji vám a modlím se za vás.

Drazí, pocházím ze západní části Nepálu, takže když cestuji do semináře v Dehradunu, tak mohu jet autobusem a cesta mi zabere celý den. (Někteří studenti ale cestují mnohem déle.)

V oblasti, kde žije moje rodina, jsou převážně hinduisté.

Když jsem začal studium, měli jsme v srpnu uvítací programy pro studenty jako já. Potom následoval program k oslavám nezávislosti (Indie). Také jsme měli fotbalové zápasy.

Studium mne moc zajímá, ale některé předměty jsou obtížnější. Je dobré, že jsme zde přátelé, protože občas postrádám svou rodinu, zvláště své rodiče. Prosim, modlete se za mne, abych studium dobře zvládal a překonal stesk po domově.

Ještě jednou vám moc děkuji za vaši pomoc, bez které bych nemohl studovat.

Kéž vám Bůh požehná!

*váš bratr v Kristu
Ashish Gairel*

DRAHÁ LENKO,

říká se, žes to byla ty, kdo vymyslel systém, jak nenechat napospas lidi staré, nemobilní, různě mimo stojící v našem sboru. Uvedla jsi (uvedli jste) systém do bezchybného fungování. Ti, kteří by nemohli, nebo různě se stranili, jsou vtaženi do života společenství. Byla by škoda nepřijmout tak velkorysou nabídku. Jsou přivezeni a jak chtějí i odvezeni. Už dlouhou dobu jsem účastnicí toho zázraku. S bolavou nohou bych jinak už dávno chyběla v lavici. Je to andělská vymyšlenost. Přináší štěstí, záchranu, účinnou pomoc, někdy i radu. Člověk není sám. Kázání – Slovo Boží – pomoc. Andělské, které vypadá tak lidsky.

Každému se dostane podle jeho potřeb. Ohlédnu se napravo do poslední lavice. Lenka se usmívá, jako by se jí to netýkalo. Zaslouchala jsem šumění křídla...

„Drahý Jaroslave, drahý Michale, drahá Karolínko, milý Tomáši...“ Bezchybný systém šumí dalšími jmény ochotných šoférů, poskytujících službu jiným potřebným – objevují se lidé, se kterými bychom se tak blízko nesetkali. Lámu si hlavu, jak samozřejmě, s jakou úžasnou rychlostí mohou vznikat nová přátelství. Jak je možné, že těchto pár minut blízkosti – při cestě tam a zpátky – má takovou moc rušit anonymitu, vyjít sám ze sebe.

Chodím do našeho kostelíka přes 40 let. Pamatuji různé jiné úrodné způsoby, jak si podávat ruce: skupinky, „babinec“, pěvecký sbor a jiné. I tento způsob, šitý na svou dobu s její skvělou technikou, je něco úžasného.

Je důvod k usmívání, k děkování: „Drahá Lenko...“

Jiřina Adamcová

POZVÁNÍ NA SDM 2016

Dopis od sestry farářky Buttové:

Vážení,

jako každý rok slavíme v ekumenickém společenství Světový den modliteb (SDM) vždy 1. pátek v měsíci březnu.

Připojujeme se v tento den k mnoha křesťanům z více než 180 zemí světa! Liturgii (texty, modlitby, biblické oddíly) pro tento rok 2016 připravily křesťanky z Kuby.

Téma letošního SDM je: Když přijímáte děti, přijímáte mne, říká Ježíš. (Mk 10,13-16)

Srdečně zveme Vás a sestry a bratry z Vašeho sboru na ekumenické shromáždění SDM na Praze 4, které se uskuteční v **pátek 4. března 2016 od 18 hodin ve sboru Církve československé husitské v Krči** (ulice Dolnokrčská 1, Praha 4 Krč – autobus 170 stanice Dolnokrčská, autobus 121, 293 stanice Nádraží Krč).

Přípravné setkání pro aktivní účastníky (rozdělení čtených textů) bude v **pondělí 29. února 2016 také od 18 hodin** na faře u sboru CČSH v Krči.

Těšíme se na vás všechny!

Přeji Vám a Vaším sborům požehnaný postní čas.

*S pozdravem Jindřiška Buttová,
farářka CČSH v Krči a Braníku.*

OPTIMISTA MILOŠ REJCHRT

Útržky z rozhovoru s Milošem Rejchrtem – z časopisu pro seniory Vital – v článku nazvaném „Naděje nezahanbuje“:

Svoboda...

Byl Ježíš svobodný? Jako mimino, položené do jeslí a zavinuté do povijanu, Ježíš rozhodně svobodný nebyl. ... rodíme se totálně závislí. A Ježíš také umřel totálně nesvobodný. ... on sice tam byl, přitlučený, to ano, ale on byl vnitřně svobodný. A tomu já nerozumím. Co to je nějaká vnitřní svoboda, když mě trápí nemoc, jsem upoutaný na lůžko, stává se ze mne troska? Nebo když kolem mne vládne teror? ... A k tomu jsme dospěli, že svoboda je něco, co nikdy nemáme na sto procent. My svobodní nejsme. Smrt je silnější než my, ona nás přemůže. Svoboda je něco, co je nám někdy dopřáno, spíš v menších dávkách než větších, ne vždycky, a hlavně k ní vzhlížíme jako k něčemu, co bude. Proto se mi vždycky líbily černošské spirituály, protože tam je idea, že já, teprve až přeju Jordán, budu svoboděn. Svoboda je ideál, to slovo dnes

moc neslycháme, bohužel. Na svobodu se těšíme, protože je kdesi nad námi, před námi, jenom nám tady a teď chybí...

Optimismus...

... V tom našem věku důchodcovském nám už mnoho času nezbyvá a utratit ho jenom naštvaností a litováním se a plakáním, to je škoda. Lidi, koukejte zkusit žít skromně a zároveň šťastně. Ono to pořád ještě jde. Důležité je mít srovnání, co je pro mě štěstí. ... i v tom stále užším prostoru je spousta nevyužitých koutů, kde člověk může zažívat veliké štěstí. Koukám se třeba právě teď z okna na strom s oranžovými listy. Mě takoveto pohledy citově berou a rozněžňují, nevím ani proč, neumím to zdůvodnit, cítím, že všechno živé je můj spojenec, že můj život sdílí se mnou, taky žlutnu a chřadnu jako to listí, nejsem v tom sám.

... Někdy si říkám, proč já blbec pořád zapínám to rádio a televizi, vždyť je to pořád stejné, ošklivé, a když bude nějaký opravdový malér, určitě se to dozvím, ale je to ze zvědavosti, že třeba něco bude. Možná je v tom i takový zážitek, proč sleduji televizi, já tam totiž viděl bourání berlínské zdi, a tak asi doufám, že něco takového hezkého by se mohlo objevit. Zkrátka pořád vyhlížím nějaké dobré zprávy. A možná, že to, co bude jinak, bude jinak už v roce 2016. ... Já se těším, že bude ještě více všelijakých drobných iniciativ, že budou čím dál tím lepší školy. A to už je jako závěť dědečka, kterému vnuk chodí do druhé třídy ... já mám dobrý pocit ze školy, kam chodí. Je to tam příjemné, vlídné, a vidím mladé kantory, kteří tu kantořinu dělají ne proto, že je jinde nevzali, ale protože to chtěli dělat. A jsou mezi nimi kluci s dredy, někdo byl rok v Tibetu, další psal knížku s Jiřím Suchým – a žáci je milují! Když děti vyrůstají v takovém prostředí, škola dokáže kompenzovat nedostatky rodinné výchovy. A pozor, číselně doloženo, nechtěl jsem tomu věřit, četl jsem to v novinách, a pak jsem si to ověřil v časopise Kriminalistika. V porovnání s rokem 1996 kriminalita dětí a mládeže v určitých sektorech klesla – víte o kolik? – klesla na desetinu, o devadesát procent! My si toho nevšímáme, hlídáme něco jiného. Vynikající základní umělecké školy máme – a to bych mohl ještě dlouho pokračovat. Zkrátka já bych očekával, že všechny tyto pozitivní potůčky si poplynou, nikdy se neslijí v nějaký mohutný proud, v nějaké moře, ale my si je můžeme sami spojovat, ochutnávat je a představovat si, že tady není jenom suchopár. To je moje naděje.

... a naděje nezahanbuje, pravil svatý Pavel.

OBSAH 2/2016

Vítejte	2	
Staršovstvo a sborový program	3	
Nad Písmem (Mt 5,1–16 + „Povolání hlásat mocné skutky Páně“)	4	
JFP z ekumenické bohoslužby v rámci Týdne modliteb		
Ekumenická setkání	7	
Týden modliteb za jednotu křesťanů		7
Týden manželství.....		8
Čečenská rodina	9	
Rekordní výprava malého dorostu	9	
BraníXobě VII.....	10	
Aleš Hoznauer		11
Jiří Čujan st.		12
Mexiko	13	
Ashish z Nepálu	15	
(naš nový nepálský student)		
Pozvání na SDM 2016	16	
pozvánka od husitské farářky Jindřišky Buttové		
Optimista Miloš Rejchrt	17	
útržky z časopisu pro seniory		
Obsah a tiráž	19	

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXII. ročník, číslo 2/únor 2016

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Foto (vyjma Mexika): Vlasta Urbánková

Na obálce: BraníXobě

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděle v měsíci,

příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

